

Hvorfor det ikke kom frem, kan jeg jo ikke vide noget om. Der foreslaas nemlig, at man kunde lade Sandpumperen, der var derovre, holde Løbet aabent, hvad den, som det viste sig, let kunde. Den hed „Nymindogab“, den burde ligge ved Nymindogab, der laa den ogsaa først et Par Aar, der var der bygget Huse til Mandskabet, der var der Bedding til at trække den op om Vinteren osv. Da den havde ligget der et Par Aar, saa trak man den op til Ringkøbing. Nu har den Station der, og den har i det sidste Aar kun været et Par Dage nede ved selve Udlobet, saa det kan ikke siges at være for meget, al den Stund den hedder „Nymindogab“.

Kommissionen endte, som sagt, med at foreslaa at bygge en Baadehavn inde i selve Fjorden; dér var det naturlige Sted for den, og det kunde gøres for saadan noget som 50,000 Kr. Men dette Forslag er aldrig kommet til Udførelse, det har ikke en Gang foreligget her i Salen. Det var særlig Landbrugerne, det tog Hensyn til, saa særlig agrarisk kan man ikke sige, at det Forslag, der nu er fremkommet fra Ministeren, er.

Men saa siger man, at Fiskeriet skal blive saa meget bedre efter Ministerens Forslag, særlig Fjordfiskeriet. Ja, lad os nu en Gang se, hvad der staar i den Bog, der er udgivet paa Indenrigsministeriets Foranstaltning af Etatsraad Carlsen og Kammerraad Reimers. Der staar ganske vist i den, at da Udlobet var 1 Mil sydligere, end det nu er — det har det nemlig en Gang været —, da fangedes der saa mange Fisk i Ringkøbing Fjord, Aal og især Sild, at man ikke kunde faa alle disse Sild afsatte — da vare Afsætningsforholdene neppe heller saa gode som nu —, man maatte sælge dem til Landbrugerne til Gødning. Det ere de udmærkede til, jeg har selv hentet Sild ved Nymindogab; naar man faar dem hjem, skulle de skæres i to Stykker, og saa skulle de lægges saa og saa langt fra hinanden, for ellers brænde de Jorden; de blive for stærke. Saaledes kørte man Læs paa Læs af Sild hjem og brugte dem til Gødning, fordi der var saa af mange dem. Nu skulde man ikke synes, at det var Fjordens sydligere Beliggenhed, der var Skyld i, at Fiskeriet var mindre, og kom den længere op mod Nord, vilde det jo efter dette blive endnu daarligere. De bevise selv, at det er daarligere end den Gang, men nu ville de have flyttet Fjorden 16,000 Alen længere mod Nord; skulde det saa blive bedre? Ingen

maa tro — og der er neppe heller nogen, der kan faa Folk til at tro det —, at Fiskene, naar det er Højvande og Storm, blive kastede med Vandet ind i Fjorden. Jeg vil nok tro, at Vandet kommer ind, men Fiskene ville søge at holde sig udenfor, de ville have Fred, de ville ikke brutalt føres ind, men ville have Lov til at staa lidt i Overgangen mellem Saltvand og Brakvand. Naar det er Storm, søge Fiskene udad og nedad; saa skulle de fanges dybere nede og længere ude end i Stille, hvor de søge ind mod Land. Saaledes er Forholdet, og man skal ikke foregøgle, at Fiskeriet skulde tage noget Opsving i selve Fjorden af den angivne Grund. Dette om at købe Sild til Gødning staar S. 9 i den af Etatsraad Carlsen udgivne Bog.

Dernæst skal jeg omtale Havfiskeriet. Jeg tør naturligvis paa Grund af den fremrykkede Tid ikke bede ærede Medlemmer om at læse, hvad jeg sagde om den Ting i 1890 eller 1891. Det gøre de sikkert ikke. Den Gang holdt jeg en udmærket Tale om dette Spørgsmaal. Den blev anerkendt af den daværende Ordfører for Finansudvalget, en Mand, vi vist alle mindes med Respekt, nemlig Grev Holstein. Han kom til mig og sagde, da jeg havde holdt den Tale: Det var rigtigt, tror jeg, hvad De sagde; vil De fastholde dette, skal jeg ikke være uvillig til at stille et Ændringsforslag og anbefale det med et Par Ord. Jeg var en ung Mand den Gang; jeg sagde: Jeg takker Ordføreren, men jeg ved det ikke. Men Resultatet blev nu det, at man skred til den Udgravning, der blev færdig i 1894. Den Gang skildrede jeg, hvorledes det var kedeligt med de mange fremmede Fiskere, særlig Blankenesere og Englændere, som laa der og trawlede, medens vore egne Fiskere ikke fangede ret meget. Men denne Tale tør jeg nu ikke henvise til. Det er saa længe siden; og der er andre Ting, der have optaget Interessen siden, men det var en meget smuk Tale.

Det nuværende Udlob fra Ringkøbing Fjord ligger, som jeg har søgt at bevise, lige midt for det rigeste Fiskevand derovre; det staar ogsaa i den Beretning, som er udgivet af Indenrigsministeriet. For dem, der skulle ud paa Langfart og skulle længere ud, tror jeg nok, at enten de skulle gaa i Land 16,000 Alen nordligere eller sydligere — det er for Resten tilbudt at gaa til de 8,000 Alen — altsaa enten de skulle gaa i Land 8,000 Alen nordligere eller sydligere, er det vist lige farligt, blot de blive indenfor den naturlige Beskyt-